

CHƯƠNG 77

TIẾT THÁO MỘT NGƯỜI

Dối với sự xuất hiện đột ngột của Tần Tử Minh, Quan Sơn Nguyệt không tỏ vẻ kinh dị như ở tại hai cảnh giới trước, trái lại chàng còn cau mày, trách:

—Tiền bối đến quả thật không đúng lúc.

Dĩ nhiên chàng cố ý biểu hiện niềm thất vọng bất mãn, nên giọng nói của chàng ẩn ước phần nào hằn học.

Tần Tử Minh nhẹ buông tiếng thở dài:

—Đại hiệp là bậc hào kiệt, từng biểu lộ đại nhân, đại dũng, tại sao lại có niềm lưu luyến với sắc dục? Trên đầu chũm sắc, có chũm đao rõ ràng, và người ta cũng từng khuyến cáo những ai thích hoa, rằng hoa thường có gai. Hoa có gai thì người chơi hoa phải dè dặt, sắc có đao, thì người thấy sắc phải đề phòng sắc. Từ xưa đến nay, có biết bao nhiêu trang hào kiệt bị thân bại danh liệt nơi tay mỹ nhân?

Quan Sơn Nguyệt bật cười ha hả:

—Thánh nhân còn chưa dứt bỏ được cái tánh tham sắc, huống chi người phàm? Từ ngàn xưa đến ngày nay, anh hùng hào kiệt phỏng có mấy tay lạnh nhạt được với sắc hương? Tại hạ chưa phải là bậc hào kiệt anh hùng, thì hương sắc vẫn còn làm dao động con tim như thường.

Tần Tử Minh lại thở dài:

—Đại hiệp đừng quên mình đang ở trong cảnh huống nào...

Quan Sơn Nguyệt đáp:

—Quên làm sao được, tiền bối! Hiện tại, tại hạ đang ở trong cảnh giới thứ ba của Hắc Ngục Vong Hồn!

Tần Tử Minh vội tiếp:

—Đại hiệp còn nhớ là tốt lắm. Trong cảnh giới thứ ba bất cứ nơi nào, từ bốn phía, từ trên, lẫn cả dưới, cũng đều có nguy cơ mai phục, nếu sơ suất một chút, là đại hiệp khó tránh được nạn tai, sáu nàng đó có cái hiệu xưng là Hồng phấn lục...

Lão chưa dứt lời, Quan Sơn Nguyệt cười vang, thốt:

—Chắc sáu nàng đó được Trang chủ sai phái đến đây, để thử thách tại hạ chứ gì?

Tần Tử Minh gật đầu:

—Đúng vậy! Trang chủ rất luyện mẫn đại hiệp, cho nên trong Vong Ưu Tán, người có pha trộn phần nào Thanh Tâm Tể, giúp đại hiệp bảo trì tâm thần, khỏi phải bị sắc dục dao loạn, đồng thời hạn chế sự hành động của đại hiệp.

Quan Sơn Nguyệt điểm nhiên:

—Thế thì kỳ quái quá. Đã có ý thử thách tại hạ, tại sao Trang chủ còn hạn chế hành động của tại hạ?

Tần Tử Minh lại thở dài lượt nữa:

—Sáu nàng đó, có cái hiệu xưng là Hồng phấn lục lệ, lệ đây là lệ hại, chứ không phải diễm lệ. Họ có ma lực cực kỳ lợi hại, trước kia Trầm Quân Lượng từng bị họ lung lạc đến điên đảo tâm hồn, suýt mất mạng vì họ. Còn đại hiệp, nhờ được lực nên hành động bị ngăn trở, hạn chế, dù cho tâm thần có bị dụ hoặc, cũng còn cách vãn cứu. Giả như...

Quan Sơn Nguyệt thốt:

—Không cần, tiền bối ạ! Tại hạ cam tâm tình nguyện thử thách để biết xem cái ma lực của Hồng phấn lục lệ lợi hại đến mức độ nào.

Tần Tử Minh lắc đầu:

—Nếu đại hiệp buông lời kiên quyết, chỉ trong một giây thôi, chẳng cần lâu hơn, thì tánh mạng khó bảo toàn vậy.

Quan Sơn Nguyệt cười hì hì:

—Chết ở cái nơi mình thấy sướng, thì đâu có sự hối tiếc? Con người ai không muốn được chết sướng?

Tần Tử Minh lại lắc đầu:

—Lão phu nói đã cạn lời rồi, nghe hay không nghe, còn tùy nơi đại hiệp đó nhé.

Quan Sơn Nguyệt lộ vẻ cố chấp:

—Tiền bối giải trừ được lực gấp cho tại hạ đi, giúp tại hạ khôi phục hành động rồi, là đủ. Các việc chi về sau đó, tiền bối khỏi phải bận tâm lo lắng.

Tần Tử Minh trầm ngâm một lúc, đoạn lấy trong mình ra hai hoàn thuốc, một đỏ một trắng, bỏ vào miệng chàng, rồi chỉnh thần sắc trang nghiêm, lão thốt:

—Hoàn đỏ, giải trừ tánh dục của Thanh Tâm Tể, giúp đại hiệp khôi phục hành động, hoàn trắng giúp đại hiệp bảo trì tánh dục, đại hiệp tùy tiện mà uống.

Quan Sơn Nguyệt đâu có thấy hai hoàn thuốc mà biết hoàn nào màu đỏ, hoàn nào màu trắng. Chàng hấp tấp hỏi:

—Tại hạ làm sao chọn lựa được? Chẳng lẽ uống hết cả hai? Tại hạ chỉ mong được khôi phục hành động thôi mà, chứ có cần đâu cái sự tiếp trợ tánh dục kiên cường?

Tần Tử Minh lắc đầu:

—Lão phu không thể chỉ điểm cho đại hiệp chọn lựa. Cứ bằng vào trí lực mà quyết định. Vì, cuộc trắc nghiệm trí lực vẫn còn tiếp tục trong cảnh giới này.

Thốt xong, lão bước đi, ẩn mình ngay.

Sáu thiếu nữ liền áp lại, vây quanh bốn tấm, gương tròn mắt nhìn Quan Sơn Nguyệt.

Quan Sơn Nguyệt đưa đầu lưỡn liếm qua hai hoàn thuốc, song không nhận ra mùi vị như thế nào cả, suy nghĩ một chút, chàng dùng mắt hỏi ý nơi các thiếu nữ, mà cũng nhờ các nàng chọn giùm.

Một nàng hỏi:

—Có phải là người nhờ ta lấy hoàn thuốc màu trắng đưa cho chăng?

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

—Sao lại hoàn màu trắng? Lấy hoàn màu đỏ đi!

Nữ nhân đó cười nhẹ:

—Người đúng là không tiếc mạng sống mà! Hoàn thuốc đỏ có một dược liệu tăng dục mạnh vô cùng, người uống vào rồi là lập tức phải thân cận nữ nhân, nguy hiểm hơn nữa là lòng dục không bao giờ được thỏa mãn, người phải tìm nữ nhân mà thân cận, mãi cho đến lúc chết mới thôi cho.

Quan Sơn Nguyệt cười trây:

—Các người có đến sáu người, ta chỉ có một, đang rầu héo ruột chẳng biết phải làm cách nào để được gần một trong các người, một cũng đủ cho ta lắm rồi. Huống hồ uống xong hoàn thuốc đó, ta sẽ có thể thân cận đủ sáu người? Có một loại thuốc quý báu như vậy, làm sao ta không ham?

Nữ nhân đối thoại đỏ mặt lên, cự nự:

—Sao người ăn nói mặt dày mày dạn thế? Người đừng có tin cái lão già ác ôn mắc dịch đó, bọn ta chẳng phải là Hồng phấn lục lệ chi chi cả, mà chỉ là sáu con sâu bọ đáng thương thôi.

Quan Sơn Nguyệt vẫn cười nham nhở:

—Ta bất chấp gì gì hết, ta cứ biết sáu người là sáu nàng tiên, được gần các người rồi mà chết luôn, ta cũng không oán cái chết chút nào. Trong đời, đâu có cái chết nào sướng bằng cái chết như thế đó?

Chàng trầm tư một chút.

Nữ nhân đối thoại tiếp:

—Quân tử, thương người, lấy cái đức bảo vệ người, bọn ta không nỡ nhìn người tại đây...

Quan Sơn Nguyệt cố gắng ưỡn dài thân hình ra, há miệng đớp ngay hai hoàn thuốc, nhai ngấu nghiến.

Thuốc vào dạ dày rồi, lập tức chàng cảm thấy sinh lực phục hồi, có phần mãnh liệt hơn trước, chàng tung mình lên, nhảy vọt ra khỏi bồn tắm.

Sáu nữ nhân hấp tấp chạy tứ tán, tất cả cùng bật cười vang.

Quan Sơn Nguyệt như phát cơn điên, để trần truồng như thế, đuổi bắt, nhưng sáu nàng có thân pháp linh hoạt quá chừng, họ lách qua, lòn lại, lâu lắm mà chàng chưa vớ trúng một nàng nào cả.

Sau cùng, chàng cũng chụp được một nàng, liền sau đó, chàng đè nàng xuống nền, toan cởi y phục của nàng.

Nữ nhân đó vừa vùng vẫy, vừa cười khúc khích, thốt:

—Người chết ơi! Thong thả chút! Người ta còn ở đây đủ số, có ai chạy đi đâu mà người vội? Rõ ràng người là một quân tử giả.

Quan Sơn Nguyệt bỏ ý định cởi y phục của nàng, nhưng lại lòn tay vào sườn nàng, dùng ngón tay điểm vào một huyệt đạo, chế trụ mọi cử động của nàng.

Năm nữ nhân còn lại thấy thế cùng lộ vẻ kinh hãi.

Một nàng cất tiếng hỏi:

—Người định làm chi đó?

Quan Sơn Nguyệt cười hì hì:

—Ta lười đuổi bắt các người lắm, cho nên định chế trụ lần lượt các người, sau đó thì ta thật tình hưởng khoái lạc mà khỏi cần phải đuổi bắt nữa, bởi đuổi bắt như vậy thì cái hứng không liên tục.

Nàng ấy cười thốt:

—Người là một con quỷ sắc, mà lại là thứ quỷ tham bạo, tay cầm bình rượu, mắt cứ dán vào vò rượu, sợ người ta khuân mất đi! Bọn ta vâng lệnh Trang chủ đến đây hầu hạ người, đương nhiên là phải tuân theo ý muốn của người...

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

—Nhưng ta không yên tâm!

Nàng ấy lại cười:

—Thì bọn ta cứ quanh quẩn bên người, chờ người phân phó, như vậy có được chăng?

Quan Sơn Nguyệt gật đầu:

—Càng hay! Thế các người bước lại đây tất cả đi.

Nàng ấy đưa tay chỉ thiếu nữ nằm trên mặt nền, bảo:

—Người giải khai huyết đạo cho nàng đi. Nàng như con heo chết, người gần một con heo chết, phỏng có thú vị gì? Người tự cho mình là trang phong lưu, tao nhã kia mà, sao lại làm mất cái phong cảnh khoái hoạt?

Quan Sơn Nguyệt đáp:

—Dù thế nào, ta cũng không yên tâm, trừ khi các người đến kề cận bên ta, lúc đó ta sẽ giải huyết đạo cho nàng này. Ngoài ra, ta hy vọng các người cũng lột hết y phục, để mình trần truồng, chúng ta sẽ làm một đại hội lỏa thể.

Nàng ấy cười khúc khích:

—Không ngờ người xem ra có vẻ đạo mạo lắm, nhưng lại có nhiều thủ đoạn sàm sỡ quá. Tuy nhiên, đại hội lỏa thể mà họp ngay trên mặt đất, tất mất nhiều ý vị. Người nên bế nàng ấy lên giường trước đi, bọn ta...

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

—Không! Chính các người phải lên giường trước mới được.

Năm nàng cùng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng kéo nhau lên giường.

Quan Sơn Nguyệt bế nàng kia, mang đến giường, đặt xuống rồi cười thốt:

—Bây giờ thì các người cởi y phục ra đi.

Năm nàng do dự. Một nàng thốt:

—Bọn ta chỉ còn có mỗi một chiếc quần lót, như vậy chưa vừa ý người sao? Chiếc quần đó đâu có che dấu những bộ phận mà người muốn nhìn? Huống chi bọn ta giữ chiếc quần đó lại, chẳng lẽ người chẳng trông thấy chi hết sao?

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

—Không có ai ngắm hoa qua màn sương mù. Ngắm như thế làm sao chiêm ngưỡng trọn vẹn vẻ đẹp của hoa?

Nàng ấy cãi:

—Hoa hiện lờ mờ, đẹp như hoa lộ, nhờ ảo tưởng, người nghĩ sai rồi đó nhé!

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

—Ta đã nói, cái hội này là hội lỏa thể, thì không ai được dùng một vật gì nhỏ nhặt, che đậy hình hài.

Năm nàng lại trì nghi một chút, rồi từ từ tuột luôn chiếc quần lót.

Quan Sơn Nguyệt nhìn lom lom, hết nàng này, đến nàng kia.

Một nàng giục:

—Lên đi chứ! Người bảo làm sao, bọn ta làm vậy, người còn chần chờ gì nữa sao?

Quan Sơn Nguyệt cười lớn:

—Lên chứ! Ta sẽ lên! Các người xem ra còn nóng nảy hơn ta!

Chàng leo lên giường, cởi chiếc quần lót cho nàng bị chàng chế trụ cử động.

Một nàng bảo:

—Giải huyết cho nàng ấy đi!

Quan Sơn Nguyệt kêu lên:

—Ý! Ta quên mất...

Chàng vươn tay vỗ nhẹ vào sườn thiếu nữ, nhưng bàn tay chưa chạm vào thiếu nữ đó, chàng hoành lại, chuyển hướng vỗ sang một nàng khác bên cạnh, thủ pháp cực nhanh. Nhân cái nhanh đó, chàng điểm luôn huyết đạo hai nàng, chứ không riêng một nàng, thành ra, nàng thứ nhất không được giải huyết, lại thêm hai nàng nữa bị chế ngự.

Hai nàng sau cùng kêu lên kinh hãi, ngã ngửa ra giường.

Ba nàng còn lại cũng biến sắc mặt, lập tức nhảy dựng lên.

Nhưng, Quan Sơn Nguyệt khi nào chịu bỏ qua, vung tay lên, vừa điểm trúng nàng thứ tư.

Bất ngờ nàng bị điểm huyết đầu tiên phóng ra một ngọn cước, ngay hạ bộ của chàng. Cước pháp của nàng ấy cực nhanh, cơ hồ, Quan Sơn Nguyệt không tránh kịp, và như vậy là chàng phải bỏ mạng, bởi ngọn cước đó, nếu trúng sẽ làm dập nát ngọc hành của chàng.

Tuy nhiên, chàng từng vào nguy ra hiểm, kinh nghiệm có thừa, phản ứng đúng lúc. Chàng chỗi nhẹ tay xuống giường, tung mình thoát khỏi ngọn cước.

Thừa cơ hội đó, hai nàng còn lại nhảy xuống giường, và việc thứ nhất hai nàng cần làm là vớ chiếc quần lót xỏ nhanh vào chân.

Trong khi đó, Quan Sơn Nguyệt vọt mình đến cạnh chiếc bàn, chụp thanh Hoàng Diệp Kiếm. Vừa cầm xong thanh kiếm, chàng nghe một đạo kinh lực từ phía hậu vút đến lưng. Không chậm trễ, chàng xoay người, hoành kiếm nghênh đón.

Đạo kinh lực đó do một nàng vừa mặc xong chiếc quần phóng chân phát ra, chân bay tới, kiếm cũng bay tới, chân và kiếm chạm nhau, nếu chạm thì phần thiệt hại về chân là cái chắc.

Song, Quan Sơn Nguyệt vốn có sẵn chủ trương, vung kiếm đúng tâm, mũi kiếm không chạm vào da nàng, mà chỉ phớt qua lớp vải quần, chém đứt một mảng.

Nàng ấy biến sắc mặt hãi hùng, cấp tốc lùi lại.

Không ai dám tấn công chàng nữa.

Quan Sơn Nguyệt chống kiếm xuống nền, ngẩng cao mặt chính sắc thốt:

—Ta không muốn gây thương tổn cho một ai cả, các người hãy biết điều một chút. Ta thừa hiểu chiếc quần của các người là một vật chí báu phòng thân, nhưng nó không chịu nổi nhát kiếm của ta đâu!

Hai thiếu nữ còn lại không dám tiến, mà cũng chẳng dám lùi, thần sắc hiện lộ vẻ khó khăn.

Quan Sơn Nguyệt lại cười, tiếp:

—Cho các người biết, cái trận thế Hồng phấn lục lệ do chủ nhân bày bố, ta đã lãnh giáo rồi đó, bây giờ thì các người có chi cao minh, cứ giở ra luôn đi.

Hai nàng ấy bất động, cả hai chưa lấy lại bình tĩnh hoàn toàn.

Song phương ghim nhau như vậy một lúc lâu, bên ngoài có tiếng lạc bạc ngân vang. Hai thiếu nữ mừng tượng phạm tội vừa được đại xá, vội vã bế các nàng bị điểm huyết, toan lui ra khỏi phòng.

Quan Sơn Nguyệt cười, nhắc:

—Đừng quên lấy theo những chiếc quần của chúng nhé!

Hai thiếu nữ lại nhặt luôn quần của đồng bạn, rồi do cửa hông lui ra.

Quan Sơn Nguyệt buong kiem xuống, lấy y phục mặc vào.

Chẳng rõ do ngã nào, Tần Tử Minh chợt hiện trước mặt chàng, vòng tay cười thốt:

—Cao minh! Cao minh thật! Lão phu không ước độ được mức thâm hậu định lực của đại hiệp, thành thử niềm lo ngại trước đây hóa ra thừa. Dám hỏi đại hiệp có...

Quan Sơn Nguyệt vừa mặc y phục, vừa cười lạnh, đáp:

—Quý Trang chủ nói rằng cảnh giới thứ ba của Hắc Ngục Vong Hồn này rất lợi hại thì ra chỉ là một trò chơi hạ đẳng không hơn không kém. Lại có tiền bối phụ họa vào, thật là hay đó!

Tần Tử Minh vẫn cười, nói:

—Đại hiệp là bậc phi thường, Trang chủ rất nhiên phải nghĩ ra một thủ đoạn phi thường, để thực nghiệm chứ! Đừng tưởng sự việc vừa qua là một trò chơi hạ đẳng. Lão phu gọi bọn nữ nhân đó là Hồng phấn lục lệ, chẳng hề có ý dọa khiếp đại hiệp đâu. Từ trước đến nay, chưa có một nam nhân nào vượt qua nổi mặt trận phong lưu tình tứ của chúng!

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

—Tại hạ chẳng thấy các nàng có vẻ gì đáng chú ý cả!

Tần Tử Minh đáp:

—Chỉ vì đại hiệp thông tuệ hơn người, cố ý làm như bị động tâm vì sắc, cho các nàng không giới bị, chúng tưởng đâu dễ đối phó với đại hiệp, rồi không cần thi thố ngón nghề, chứ thực ra chúng là những yêu nữ đấy, nắm vững cái thuật mê hoặc lòng người. Ai càng giữ nghiêm thái độ, chúng càng dễ thành công...

Quan Sơn Nguyệt lắc đầu:

—Tại hạ không tin! Tiên bối cứ gọi họ trở lại đây, có bao nhiêu ngón nghề cứ giở hết ra xem!

Tần Tử Minh nhìn chàng một lúc lâu, đoạn cười mấy tiếng, lại lắc đầu thốt:

—Lão phu vừa rồi thất ngôn đó, dù chúng có ngón nghề cao diệu đến đâu, cũng cầm như vô dụng trước mặt đại hiệp. Chúng có thể làm dao động sắt, đá, nhưng với đại hiệp thì chúng phải chào thua!

Quan Sơn Nguyệt cười nhẹ, hỏi:

—Tiên bối bằng vào đâu mà dám nói như thế?

Tần Tử Minh lẩm nhẩm:

—Bằng vào đâu thì tự đại hiệp cũng thừa hiểu rồi, cần chi lão phu phải giải thích?

Quan Sơn Nguyệt so vai:

—Thật tình tại hạ chẳng hiểu chi cả.

Tần Tử Minh suy nghĩ một chút:

—Lão phu có trao cho đại hiệp hai hoàn thuốc...

Quan Sơn Nguyệt cười lớn:

—Thực ra, hai hoàn thuốc đó đồng dạng với nhau, tiên bối cố ý vẽ vờ cho sự việc tăng phần huyền ảo, bảo tại hạ tuyển chọn một trong hai. Tại hạ phải phí tâm cơ suy đoán, sau cùng nhân cử động của các nàng đó, tại hạ mới vỡ lẽ, rồi uống luôn cả hai hoàn cùng một lúc, có uống như vậy mới đóng kịch tròn vai với các nàng.

Tần Tử Minh hơi sượng, gượng cười thốt:

—Đại hiệp đích xác là thông minh cực độ, bởi đại hiệp uống cả hai hoàn nên các nàng đó không còn nghi ngờ nữa, rồi quên luôn một điều tối trọng yếu.

Quan Sơn Nguyệt gật đầu:

—Đúng vậy đó. Chúng thấy ngọn lửa đang đốt soi đỏ mặt mày tại hạ, cứ tưởng là dược lực phát động, chứ có ngờ đâu hai hoàn thuốc đó chẳng có công hiệu mảy may đối với tại hạ. Xem ra, kinh nghiệm của chúng còn thiếu kém quá!

Tần Tử Minh đáp:

—Cũng không đáng trách các nàng sơ suất, bởi chúng thừa hiểu dược lực đó rất mạnh, ai uống một hoàn cũng có thể phát điên lên vì hỏa dục, hưởng hồ

đại hiệp uống cả hai hoàn cùng một lượt? Tự nhiên chúng phải tin là đại hiệp bị dước lực quật ngã...

Đoạn lão thở dài, rồi tiếp:

—Cứ cái tình hình này mà luận, thì chừng như đại hiệp có một bệnh tật gì, kín đáo lắm. Chính cái bệnh tật đó tiêu diệt tánh dục của đại hiệp, chứ có lẽ đâu...

Quan Sơn Nguyệt cười vang:

—Tiền bối giàu tướng tượng quá chừng! Làm gì tại hạ có tật kín? Cường tráng như tại hạ, có lý nào lại mang tật kín?

Tần Tử Minh tỏ vẻ không tin:

—Lão phu có đứng bên ngoài, theo dõi mọi diễn tiến giữa đại hiệp và sáu nàng đó. Lão phu thấy đại hiệp trơ trơ như gỗ đá, phàm một con người có tình dục, ít hay nhiều, ẩn hay lộ, cũng phải dao động thần sắc trước một lũ giai nhân phô rõ mọi nét diễm kiều, thế mới thuận lý chứ?

Quan Sơn Nguyệt cười nhẹ:

—Tiền bối luận cũng đúng. Tuy nhiên, tại hạ sanh ra vẫn như mọi người thường, bất quá tại hạ được dịp may uống mật con Hàn Xà ngàn năm, mật đó có công hiệu định tâm, cố ngươn, trừ tại hạ tự mình động tâm hay không, còn ra thì chẳng có một ai, hoặc một dước liệu nào làm cho tại hạ bị động tâm cả...

Tần Tử Minh tỉnh ngộ:

—Thì ra là thế! Thảo nào mà đại hiệp chẳng khảng khái uống cả hai hoàn thuốc!

Quan Sơn Nguyệt nói:

—Nhờ tiền bối để tỉnh tại hạ bằng một tiếng nói, biết được các nàng ấy là Hồng phấn lục lệ rồi, tại hạ đề cao cảnh giác ngay, không dám khinh suất thử thách cái mị thuật của chúng. Tại hạ lo ngại định lực không vững, vạn nhất mà tại hạ bị các nàng mê hoặc thì danh dự bình sanh sẽ cầm như quặng theo dòng nước cuốn.

Tần Tử Minh tán:

—Đại hiệp quả thật lợi hại. Chẳng những thừa sức chống lại mị lực của các nàng, đại hiệp còn có vũ công rất cao, thắng luôn chúng. Phải biết, chúng cũng là những tay có hạng lắm đấy nhé, giả như đại hiệp không chế ngự trước bốn nàng thì còn đủ sáu, chúng có thể...

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

—Tại hạ hiểu chứ, chúng đâu phải là những kẻ tầm thường, giả như tại hạ không lừa được chúng cởi luôn cả quần ra, thì chưa chắc là tại hạ làm gì chúng nổi. Thứ lụa may quần của chúng, bằng chất gì thế?

Tần Tử Minh giật mình, song lấy ngay bình tĩnh, từ từ giải thích:

—Tơ của con thiên tằm đó. Đại hiệp làm sao biết được là quần của chúng...

Quan Sơn Nguyệt cười hì hì:

—Rất đơn giản, tiền bối ạ! Thứ lụa đó rất mỏng, mặc vào mình hay không mặc, cơ thể vẫn hiện lộ rõ ràng. Như vậy, các nàng cần gì phải mặc, bởi quần áo che dấu được cái chi đâu? Thế mà các nàng vẫn mặc, chính sự kiện đó nói lên một duyên cớ. Tại hạ hiểu ngay, quần của chúng có một tác dụng khác hơn là che cơ thể.

Tần Tử Minh chớp mắt;

—Đại hiệp thấy cái tác dụng như thế nào?

Quan Sơn Nguyệt đáp:

—Thoạt đầu thì tại hạ chưa biết rõ. Cho nên, tại hạ phải thực nghiệm. Khi tại hạ quật ngã một nàng, cố ý giật, kéo thử xem thứ lụa đó có rách hay không. Tại hạ dụng lực khá mạnh, nhưng không xé rách nổi thứ lụa đó, chừng đó mới vỡ lẽ ra, quần là một vật báu hộ thân của các nàng. Bắt buộc, tại hạ phải dùng đến phương pháp điểm huyết.

Tần Tử Minh mỉm cười:

—Nhưng phương pháp điểm huyết cũng vô dụng!

Quan Sơn Nguyệt gật đầu:

—Khởi sơ, thì tại hạ chưa hiểu như vậy, cho nên mới điểm thử, ngờ đâu từ trong người nàng đó có một kinh lực bắn ra, đón chặn chỉ lực của tại hạ, và nàng ngã xuống luôn sau khi bị điểm trúng. Lúc đó tại hạ biết ngay là nàng vờ bị kềm chế.

Tần Tử Minh lại chớp mắt, nhưng không hỏi gì, chờ nghe chàng nói tiếp.

Quan Sơn Nguyệt lại tiếp:

—Họ tập luyện võ công đến trình độ đó, là đạt đến mức hỏa hầu rồi, cho nên không ngán chỉ lực của tại hạ, đã không ngán thì tại sao lại còn mặc thứ quần hộ thân?

Tần Tử Minh thở dài:

—Trang chủ bố trí rất chu mật, tuy nhiên vẫn còn sơ hở!

Quan Sơn Nguyệt mỉm cười:

—Phải! Nếu không có chiếc quần đó, thì tại hạ có thể mắc mưu các nàng rồi. Khi nàng ta vờ ngã xuống, tại hạ tự hỏi, nàng đã luyện được một công phu cao diệu như vậy, thì cần gì phải mang một vật báu hộ thân? Nếu có vật hộ thân, thì phải có chỗ yếu nhược trong con người. Thông thường thì nữ nhân không luyện được đến tận các huyết đạo ở chỗ kín, như huyết Nhũ Tuyền, huyết Âm Hội. Tại hạ đoán ngay là các nàng sở dĩ mặc thứ quần đó chỉ để bảo vệ hai huyết đạo ấy mà thôi...

Tần Tử Minh thở dài:

—Rồi đại hiệp bày ra cái hội khóa thân, cho các nàng cởi luôn chiếc quần đó ra!

Quan Sơn Nguyệt lại cười:

—Thực ra, biện pháp đó rất sống sượng, tuy đề nghị như vậy, tại hạ vẫn không hy vọng là các nàng đáp ứng. Ngờ đâu, các nàng không hiểu rõ thâm ý của tại hạ, nên tin những lời quỵ quái của tại hạ...

Tần Tử Minh gật đầu:

—Các nàng quá tự tin, lại đánh giá đại hiệp hơi thấp một chút, thành ra thất bại. Lão phu đứng bên ngoài, lúc đó thực sự thì chẳng tin là những lời của đại hiệp cho lắm.

Quan Sơn Nguyệt bật cười ha hả:

—Cũng may là tiền bối không có mặt trong hàng ngũ của Hồng phấn lục lệ, nếu có vậy thì tại hạ phải thất bại rồi. Bây giờ thì cái trận phong lưu do Trang chủ lập ra, không quật ngã tại hạ, tiền bối thấy đó chứ!

Tần Tử Minh hơi thẹn, mặt thoáng hồng, chỉ gượng cười mấy tiếng, chứ còn biết nói gì nữa?

Vừa lúc đó, cánh cửa hậu vụt mở ra, một lũ người tiến vào nhà. Đi đầu là hai liễu đầu, tay cầm đường dây vàng, cột một chiếc lư hương, từ trong lư hương, những đợt khói xanh bay lên, khói tỏa một mùi hương mát dịu. Sau hai liễu đầu, là đám Hồng phấn lục lệ, sáu nàng vẫn y dạng như trước đó, bất quá, tóc bỏ xõa dài nhưng lại rẽ ra làm hai lọn, buông ra trước ngực, che kín cặp nhũ hoa.

Sau cùng là một tuyệt sắc giai nhân, tuổi chưa đến tam tuần, thần sắc cực kỳ oai nghiêm, ai trông cũng phải kinh sợ.

Tần Tử Minh nghiêng mình trước nữ nhân đó, cung kính thốt:

—Nô tài tham kiến Trang chủ!

Nữ nhân đó, vận cung trang, nhìn qua Tần Tử Minh rồi khoát tay, đoạn từ từ bước tới, trước hết, nàng cau mày, quở:

—Ngu! Sao chưa thu dọn sạch sẽ?

Trong số các nữ nhân theo hầu Trang chủ, có nàng Ngọc Phương, nghe trang chủ quở, vội bước ra toan thu thập bồn nước.

Trang chủ gắt:

—Không ai mượn người! Hãy để cho bọn kia làm!

Sáu thiếu nữ trước, lập tức bước tới, đồng ra tay nâng chiếc bồn, định khuân đi.

Trang chủ lại thốt:

—Nước, không được đổ, các người sáu người chia nhau ra mà uống.

Bồn chứa nước ít nhất cũng năm sáu thùng, chia phần nước đó ra cho sáu nàng, thì mỗi nàng phải uống suýt soát một thùng. Uống làm sao trôi?

Sáu nàng thoáng giật mình.

Trang chủ lạnh lùng tiếp:

—Sao? Ta nói chi, các người không hiểu à?

Một nàng rung giọng hỏi:

—Thỉnh ý Trang chủ, có phải là uống ngay bây giờ chẳng?

Trang chủ đáp:

—Tùy tiện! Uống bây giờ cũng tốt, để lại đó rồi từ từ mà uống, cũng tốt!

Sáu nàng đặt chiếc bồn xuống, khom mình kê sát miệng bắt đầu uống.

Quan Sơn Nguyệt bắt nấn hết sức, toan mở miệng cầu tình cho các nàng. Tần Tử Minh kêu nhẹ, bảo chàng cứ điềm nhiên.

Trang chủ phát hiện ra chàng muốn can thiệp, bèn điềm một nụ cười hỏi:

—Có phải Quan đại hiệp cho rằng tôi xử trí quá nghiêm khắc đối với chúng chẳng?

Quan Sơn Nguyệt đã hiểu, nàng chính là Trang chủ Vạn Ma Sơn Trang, nên chàng dè dặt, không đáp vội, thậm tính phải nói làm sao với nàng.

Vốn biết, quy củ của Vạn Ma Sơn Trang rất sum nghiêm, chàng nghĩ rằng nếu mở miệng van xin cho sáu nàng, biết đâu chàng chẳng làm cho tội lệ của các nàng thêm nặng?

Không nghe Quan Sơn Nguyệt đáp, Trang chủ cười mấy tiếng, rồi tiếp:

—Thực ra, hình phạt đó nhẹ nhất đấy. Nếu chiếu theo quy củ, thì các nàng phải bị móc mắt. Bởi, các nàng có mắt mà không người, chẳng phân biệt được chân với giả, mắt đó trở thành vô dụng rồi, còn để làm chi?

Tần Tử Minh cúi đầu, cố lấy can đảm biện bạch cho các nàng:

—Trang chủ, cái việc này nghĩ ra cũng chẳng đáng trách các nàng. Chỉ vì Quan đại hiệp quá thông minh, nên...

Trang chủ cười lạnh, chận lời:

—Phương pháp của Quan đại hiệp dùng đối phó với chúng, kể ra cũng thông minh đấy, nếu đổi lại là người nào khác thì chưa hẳn người đó lừa cho sáu nàng mắc mưu nổi. Dùng sắc mê hoặc người, trái lại bị sắc của người mê hoặc!

Quan Sơn Nguyệt nghe như kim chích màng tai, khó chịu hết sức, muốn nói một câu, song khi nào Trang chủ lại để cho chàng có dịp mở miệng, nàng tiếp luôn:

—Chúng có danh hiệu là Hồng phấn lục lệ, chúng đã làm điên đảo chẳng biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt rồi, giả như đại hiệp không có cái nghi biểu, tác phong làm cho chúng mê mết, thì chắc là không bao giờ chúng bị đại hiệp chế ngự. Dù sao đi nữa, chúng cũng chẳng đáng trách, bởi trên đời này, người như đại hiệp phỏng có mấy tay? Cho nên, tôi chỉ phạt chúng uống nước tắm của đại hiệp thôi, phạt tượng trưng chúng, mà cũng là giúp chúng được thỏa niềm khát vọng qua cái hơi hướm của đại hiệp trong phần nước đó.

Quan Sơn Nguyệt cảm thấy ngôn ngữ đó không đáng nghe thêm dài lâu nữa, nên cười nhẹ, thốt:

—Trang chủ xử phạt họ như thế nào, tùy ý Trang chủ, việc đó có can chi đến tại hạ đâu? Bất quá, tại hạ thấy rằng, mỗi nàng uống hết một phần nước như vậy thì nhiều quá...

Trang chủ điểm một nụ cười:

—Thế đại hiệp muốn rằng chúng nên uống từ từ?

Ngọc Phương kêu lên:

—Quan đại hiệp! Đừng can thiệp vào việc này làm chi...

Trang chủ trừng mắt nhìn Ngọc Phương một thoáng, Ngọc Phương sợ quá, không dám nói gì thêm.

Quan Sơn Nguyệt lấy làm lạ:

—Chẳng lẽ...

Trang chủ cười nhẹ:

—Nước đó có pha chất liệu rất thơm, uống một lần là chỉ thọ một tội, phân ra nhiều lần, thì cái tội đó khó thọ nhận nổi...

Quan Sơn Nguyệt giật mình. Chàng nào biết được trong nước có chất gì, nhưng thấy sáu nàng trí mạng mà uống, nên hiểu ngay lời nói của Trang chủ có một đạo lý như thế nào đó, hiểu như thế, chàng không nói gì nữa.

Tần Tử Minh hỏi:

—Thỉnh ý Trang chủ, công cuộc trắc nghiệm Quan Sơn Nguyệt đại hiệp đã hoàn tất chưa?

Trang chủ gật đầu:

—Xong rồi, Quan đại hiệp là người duy nhất từ trước đến nay vượt qua được cảnh giới thứ ba trong Hắc Ngục Vong Hồn.

Quan Sơn Nguyệt không tưởng là cảnh giới thứ ba này lại quá đơn giản như vậy.

Đến Tần Tử Minh cũng nghi hoặc như chàng. Lão cũng sờ một chút, đoạn thốt:

—Trong cảnh thứ ba này, có tất cả mười hai cách thức trắc nghiệm, mà Quan đại hiệp chỉ mới chịu qua một cách...

Trang chủ trầm giọng:

—Ta nói xong, là xong!

Tần Tử Minh hấp tấp nghiêng mình:

—Phải! Phải! Bất quá lão nô tùy tiện mà hỏi...

Trang chủ nói tiếp:

—Nếu ta không giải thích rõ ràng, thì hẳn là người không phục. Trong cảnh giới thứ ba này, đành rằng có mười hai cách trắc nghiệm, nhưng với cách thứ nhất,

chúng ta thất bại rồi, ta cứ tưởng là mình chu đáo lắm, không hề để lộ một sơ hở nhỏ. Ngờ đâu, Quan đại hiệp có thanh kiếm báu trong tay, tơ thiên tầm không chịu nổi sắc bén, phải bị rọc tét. Nếu Quan đại hiệp không gìn lòng nhân, thì một nhát kiếm đưa ra là bọn Hồng phấn lục lệ phải mất mạng rồi, cuộc trắc nghiệm chưa bắt đầu với cách thứ nhất là mình đã bị người ta phá hủy. Cho nên ta thừa nhận là trí lực không bằng Quan đại hiệp. Như vậy, còn đòi trắc nghiệm thêm với mười một cách khác mà làm chi nữa?

Tần Tử Minh day quay Quan Sơn Nguyệt, vòng tay thốt:

—Cung hỉ Quan đại hiệp...

Bỗng một tiếng «bình» vang lên, cánh cửa mở tung, Trầm Quân Lượng bước vào cao giọng, thốt:

—Tôi không phục! Như vậy thì dành cho hãn nhiều tiện nghi quá!

Trang chủ trầm giọng:

—Trầm Quân Lượng! Nơi đây, ai là chủ nhân?

Dưới ánh mắt nghiêm lạnh của nàng, Trầm Quân Lượng khiếp ngay, tuy nhiên y ưỡn ngực, đáp:

—Tuy Trang chủ là chủ nhân, song Trang chủ phải công bình.

Trang chủ cười lạnh:

—Được! Người muốn có công bình, ta cho người cơ hội thấy công bình!
Người muốn gì?

Trầm Quân Lượng đưa tay chỉ Quan Sơn Nguyệt, đáp:

—Ít nhất, cũng cho tôi quyết đấu với hãn một trận, xem hãn có cao minh hơn tôi hay chẳng?

Trang chủ mỉm cười:

—Được lắm! Vậy hai người bước ra đây!

Nàng bước đi trước, đồng thời gọi:

—Quan Sơn Nguyệt! Hãy ra ngoài!

—— o0o ——